

عنوان مقاله:

ارتباط هرمنوتیک و معماری بر اساس نظرات هایدگر و گادامر

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری، عمران، شهرسازی و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

مهناز پیروی - دانش آموخته دکتری گروه معماری، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران.

خلاصه مقاله:

از میان اندیشمندان متعددی که تعاریفی از هرمنوتیک ارائه داده‌اند، هایدگر و گادامر به عرصه هنر و معماری، تقرب بیشتری جسته‌اند. از آنجایی که توجه به ارتباط هرمنوتیک و معماری می‌تواند در آفرینش های خلاقانه تر معماری موثر واقع شود، در پژوهش حاضر تلاش شده که اظهار نظرهای دو نظریه پرداز مذکور، دقیق تر مورد بررسی قرار گیرد. بر این اساس، پژوهش حاضر در پی پاسخ به این پرسش است که: چگونه معماری با هرمنوتیک ارتباط پیدا میکند؟ در این پژوهش که با روش علی از زیر مجموعه های پژوهش کیفی انجام گرفته، دانسته شد که اولاً، از آنجایی که بر اساس مباحث هرمنوتیک، انسان اساساً مکانمند است، پس معمار، با مکان بخشیدن به معماری، فرصتی به بنا میدهد که در ارتباط با انسان قرار گیرد. هرچه خلاقیت معمار در مکان بخشیدن به اثر معماری بیشتر باشد، حس تعلق انسان مکانمند به فضای مکانمند بیشتر است. همچنین دانسته شد که، از آنجایی هم جایگاه هنر و هم علم هرمنوتیک، میان گذشته و حال است، بنابراین هنر در قلمرو علم هرمنوتیک جای میگیرد. اثر معماری نیز، که هم متعلق به زمان حال است و هم میتواند همچون میراث معماری از گذشته به ما رسیده باشد و زندگی کنونی در آن جریان داشته باشد، پس ارتباط با هرمنوتیک، در معماری هم مصداق مییابد.

کلمات کلیدی:

هرمنوتیک، معماری، تعلق به فضا، بی زمانی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1251977>

